

NADENKEN EN OPLOSSEN

Bijgaande figuur — een Cryptogaam (geheimschrift) — bevat 16 lettergrepen. Wanneer deze 16 lettergrepen in de juiste volgorde geplaatst worden (hetgeen in de figuur niet het geval is), dan wordt een zin verkregen, welke be-

trekking heeft op den inhoud van ons blad. Hoe luidt deze zin? — Oplossing in een volgend nummer.

EERSTE EN LAATSTE LIEFDE

37)

door K. PAPKE

Hij zag haar aan en zei zeer ernstig: „Ik begrijp je vraag, Katherina! Volkomen gelukkig kan men slechts zijn in onzen Heere Jezus Christus. Het hoogste doel van mijn leven is Hem met ware overgave en in oprecht geloof trouw en waarachtig te dienen — maar daarmee is dan ook het hógste geluk mijn deel. Je weet, dat ik dit in een moeilijken, donkeren tijd heb gevonden — ik heb je daarover het een en ander geschreven. Sedert staat heel mijn leven in het teeken: „Alles ter eere van mijn hemelschen Vader in Christus.” Deze gedachte leidde mij in regeeringszaken thuis, zij zal mij ook leiden in mijn huwelijk met Marie Eleonore, dat ik met Gods wil, in ieder geval tot Gods eer, wil aangaan. Of ik gelukkig ben? Ja, ik heb mijn verloofde hartelijk lief en wil niets anders dan haar geluk!”

„En Ebba?” vroegde Katherina heel zacht.

„Is de gelukkige vrouw van Jakob de la Gardie, mijn vriend, meer niet — nooit mag het anders zijn,” antwoordde hij in diepen ernst. De Palsgravin drukte een kus op zijn voorhoofd en zei alleen: „Gods rijkste zegen zij over jou en Marie Eleonore!”

Den zevenden October 1620 liep een Zweedsche vloot den Kalmarschen Sond binnen. Op den oever stond Gustaaf Adolf en begroette zijn bruid. Den 25sten November van hetzelfde jaar hield hij aan het hoofd van 1800 ruiters en 5000 man voetvolk met zijn bruid den feestelijken intocht in de Rijkshoofdstad, waar de huwelijksplechtigheid zou plaats vinden.

Het was inderdaad een koninklijke stoet, die zich door de Westerlandstraat naar het slot voortbewoog, omstuwd door het gejubel van duizenden en duizenden. De lieve koningsbruid wuifde en groette naar alle zijden, maar haar oogen zagen steeds weer stralend naar den koninklijken man, die naast den wagen hoog te paard zat.

Met een pijnlijken kreet zonk daarboven in een groot, trotsch gebouw een blonde, schoone vrouw onmachtig in elkaar. Zij had den intocht van de koningsbruid aan het venster willen zien en een heerlijk bouquet rozen gereed om haar toe te werpen. Turend had zij den stoet afgewacht, waarin ook haar eigen lieven man meereed. Nu kwam de wagen nader en nader — Haar oogen gingen in ontzetting wijd open — Zóó — precies zóó had zij denzelfden stoet reeds eenmaal gezien — toen,

jaren geleden, zij Katharina bij zĳch op haar kamer had — O God — was het dus toch geen visioen geweest? Zou dan ook het tweede tafreel, dat zij gezien had, in vervulling gaan? Toen Ebba haar oogen weer opende was de stoet reeds lang voorbij, de wondermooie rozen lagen naast haar — ze waren niet gebruikt. Toen nam zij haar jongste kindje in den arm en ging haar man tegevoet, dien zij juist hoorde komen. Hij omhelsde haar met warme liefde en onder tranen vertelde zij hem voor het eerst van haar visioen. Hij trachtte haar uit te lachen, en den droom, zooals hij het noemde, haar uit het hoofd te praten. Maar nochtans vervulde de gedachte hem, toen hij 's avonds naar het galadiner ging met zijn vrouw. De gelukwenschen van Jakob en Ebba de la Gardie voor het jonge koningspaar waren buitengewoon hartelijk.

(Wordt vervolgd)

STERVENDE TAAL

IN DEN NAMIDDAG VAN 26 MEI, L. L. HOORDE ik een merkwaardige film. Ik zeg: hóorde, want het was voornamelijk een klank-film, nader omschreven: een Nederlandsche streektaal-film. De vertooning ging uit van het Hoofdbestuur te 's-Gravenhage van het Algemeen Nederlandsch Verbond, en was toegankelijk voor leden en genoodigden met hunne dames. De film was vervaardigd door de N. V. Polygoon te Haarlem, en stond onder wetenschappelijke leiding van Prof. Dr G. G. Kloeke, een Nederlander, hoogleraar in de dialectenkennis te Hamburg. Prof. Kloeke was zelf aanwezig en hield een korte voordracht van taalkundigen-aardrijkskundigen aard, bij een kaart van de kust der Zuiderzee, zooals die thans nog bestaat.

Er is om de Zuiderzee veel droefheid geweest. Zeker, als de inpoldering eenmaal het Nederlandsch grondbezit met een vruchtbare provincie zal hebben verrijkt, is er ook reden tot dank. Doch niet elke dank sluit tevens blijdschap in... Want wat gaat er onherroepelijk verloren! Immers, een geheel volksverleden. Laat dan, naar Prof. Kloeke het zoo schoon zegt, het oordeel van het nageslacht niet luiden: „Wie ontfermden zich over de scherven der vertrapte oude volkscultuur?”

Hoe verwoest en verlaten zullen de kustdorpen er uitzien met hun arme haventjes, hun doode resten van een visscherij, die misschien hier of daar in stegen en slopjes, nog lang overeind blijven. Wanneer zal het schilderachtige plaatsje een gewone gemeente zijn, vooruitstrevend misschien en welvarender dan ooit de Zuiderzee het maken kon? Een gemeente als andere, voordeelig gelegen in 't midden des lands. Zal dat zijn als 't laatste Bunschoter grootje, nog in de kleederdracht, gaat sterven...?

Men kan, in een museum te Amsterdam of waar ook, een Bunschoter en Spakenburger kamer inrichten, geheel model. Heeft men ook niet reeds een Hindelooper- en andere „kamers.” Met het ouderwetsch en simpel gerief, dingen van honderd jaar terug, zooals dat in de dorpen langs de Zuiderzee gevonden werd.

Een paar levensgrootte poppen, en zeker ook vischtuig en een verkleind scheepje. Wanneer zoo'n kamer werkelijk met piëteit, met liefdevol gevoel, is ingericht, is zij leerrijk en van veel cultuurhistorische waarde. In glazen kasten kan men ook echte kostuums tentoonstellen, die werkelijk eenmaal in 't verleden gedragen zijn. De etiquette van een plaatselijke dracht stelt doorgaans strenge eischen: waar de gelegenheid het vraagt, moet er het passende kleedingstuk zijn. Er